

La força del tirurí-tirurí del flabiol

Guillem Pont

Adesiara, generalment atribuïts a l'atzar, s'esdevenen fets constatables de difícil explicació.

I quan aquests fet traspassen l'àmbit individual i són fets extraordinaris realitzats per un grup, un ample grup, llavors se solen atribuir a una fèrria organització interna - podria ser, per exemple, el cas dels castellers o equips esportius...- o a la manifestació espontània d'una comunitat d'idees -podria ser el cas d'algunes manifestacions o les cacerolades contra la guerra, per exemple.

L'altre dia, vaig tenir el plaer de viure un tercer cas: la comunitat espontània per intervenció d'un element aglutinador, en aquest cas, un flabiol -acompanyat de també- fent successió de les notes del "jaleo" ciutadellenc.

Va ocórrer el prop passat vint-i-vuit de gener, després de la festa de Sant Antoni al barri de Gràcia de Barcelona. Una festa enguany magra i descolorida degut a la continuada brusquina de cama d'aranya.

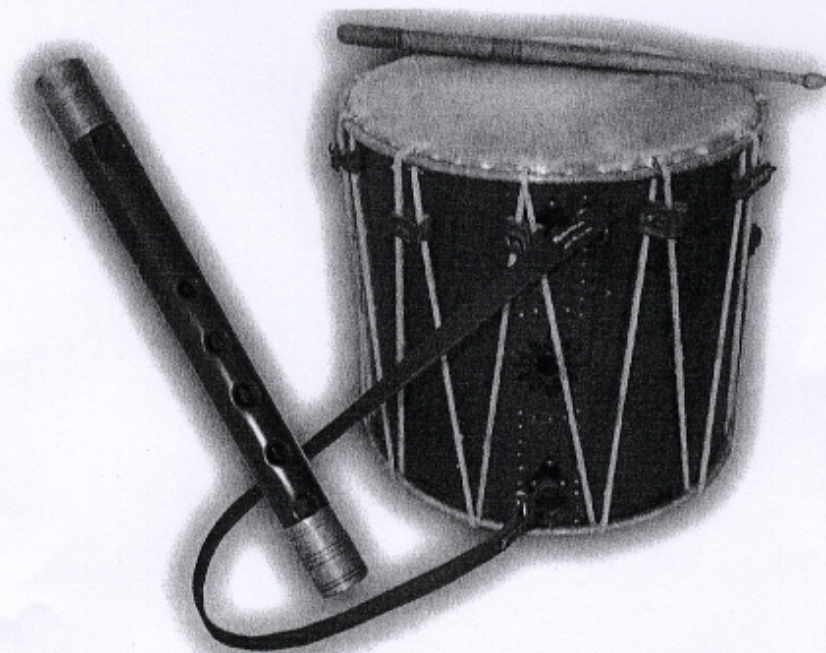
Estant a l'arrecer de la façana de l'església de la Plaça de la Virreina, un grup de llorençins i coneguts catalans, just just vam poder mig torrar un tros de llangonissa de Can Blanc (amb música de Tramudança de fons, quines casualitats) cantar un poc... i ballar dues jotes al so de la xeremia de n'Edgar.

Ja iniciat el vint-i-nou, diumenge, i veient que la brusca no minvava vam optar per anar a romandre cadascú a ca seva.

Entràrem a l'estació del metro juntament amb un grup de felanitxers. Eren clarament felanitxers per la "e" castellana en la pronúncia de l'habitual bitllet múltiple T-Deu.

Res d'estrany, d'altra banda, si es considera que els artistes convidats per l'apotecari Antoni Torrens de sa Pobla, enguany eren "s'Estol des gericó" de Felanitx i "es Revetlers" de Calonge.

A l'andana esperava gent de tot origen

pelatge i condició, però crec intuir que hi havia certa predominança de mallorquins.

I va ser aquí quan un, a suggeriment de na Caterina, de la borsa de roba va treure un tambor i un flabiol. Just havia iniciat el so quan arribà el metro i es van obrir les portes. Va ser una glopada de gent que s'ajuntà amb la gent que ja hi havia: vagó ple!

Molts parlaven mallorquí, d'altres català i castellà, alguns parlaven en anglès i d'altres amb llengües desconegudes (pel color de la pell probablement magrebins o indús).

Tots -en aquelles hores que volies!- gent de la "segona edat" que parlava fort i animadament de les seves currolles o que comentava fets succeïts.

De mica en mica, va haver de mester una estoneta, les notes del flabiol s'anaven imposant a les converses i arribat el moment, a indicació del so i del flabioler, tothom, es va agotzonar durant uns segons per després saltar per amunt. Tothom!; a ningú li va fer mal

el genoll, segurament molts no sabien o entenien res del que passava, però es van adaptar al joc.

Va ser l'inici de la dèria i de la demostració de la força del flabiol. El flabioler amb tota seguretat es va sentir Hamelin un bon grapat de minuts: tothom

ballava, botava i s'agotzonava seguint el seu so. Espectacular! La majoria vam baixar a l'estació de Catalunya o Liceu -no ho recordo- seguint el so i la gent. Alguns ens adonarem que la nostra estació era més enllà i ens varem haver d'acomiarar...

No sé com va continuar la festa... però després, mentre anàvem cap a 'hotel, vam comentar l'excel·lència de la vivència... de quina manera, botant, ens havíem relacionat alegrement

amb catalans, estrangers i felanitxers, de quina manera a través del flabiol havíem fet unes mateixes accions i ens havíem sentit còmplices d'una mateixa situació i d'un mateix moment. I tot rompent barreres de llengua de països, de costums i de creences...

La meravella i la força d'un flabiol! Una meravella on, si més no amb aplaudiments, també si van sumar tots els que també esperaven el metro a l'altra part de l'andana.

Experiències per recordar i contar. Experiències singulars. Per establir connexions amb altres casos semblants hauria de recórrer...als records infantils! De quan, en els anys cinquanta, l'amo en Sebastià "de Balafi", pagès i pastor, amb el so del seu flabiol de canya, els horabaixes d'estiu, aglutinava tots els atlots que vivien a l'entorn del carrer des Puig.

Un tirurí-trurí sempre ha tingut la seva força.

(Fotografia d'Antoni Genovart)